

חסידות

Chasidus

קונטרס ענינה של תורת החסידות
מכ"ק אדמו"ר נשיא דורינו

On the Essence of Chasidus,

Delivered by The Lubavitcher Rebbe,
on the Chasidic holiday of Yud-Tes Kislev 5726 (1965).

— CHAPTERS 13-14 —

Translated by **Rabbi Heschel Greenberg & Susan Handelman;**

Edited by **Rabbis Zalman Posner & A.D. Sufrin.**

Revised by **Rabbis Ari Sollish, Avraham Vaisfiche & Yosef B. Friedman.**

Published as part of the **Chasidic Heritage Series** by **Kehot Publication Society.**

Reprinted with permission.

To Purchase the book, Please visit kehot.com

Soul WORDS

חיינו
CHAYENU

DAILY TORAH STUDY. DELIVERED.

יג

RESURRECTION AS A DAILY PHENOMENON

כמו שבחלק הפשט זה שבמורה אני, אין החסידות מוסיפה עוד פירוש – נוסף על הפירוש הפשוט (שהרי גם על פי חסידות הפירוש דמורה אני כפשוטו – הוא הודאה על שהחזרת בי נשמתו), אלא שמבהירה ומאירה פירוש זה עצמו על ידי הדגשתה מהי נשמתו (חיותו) של יהודי ועל מה היא הודאתו, בן הוא בחלק הרמו, הדרוש והסוד שבמורה אני, שהחסידות מאירה ומבהירה את הפירושים אלה עצמם.

הרמו שבהחזרת הנשמה בבוקר לתחית המתים (כלי הביאור של חסידות), הוא רמו רחוק ביותר לכאורה, כי נוסף לזה שהשינה היא רק אחד משישים במיתה ולא מיתה ממש, הרי כל החידוש שבהחזרת הנשמה לאחר השינה הוא רק בקישור הנשמה בגוף. ואילו החידוש בתחית המתים יהיה גם בהגוף והנשמה עצמם: קודם התחיה ישאר מהגוף רק עצם לזו בלבד, ומזה מוכן שגם בנשמתו (שהנשמה והגוף הם – בכלל – בערך ושׁיכות זה לזה) יהיה שינוי עיקרי, ובזמן התחיה, ייבנה מעצם זה גוף שלם, ועל דרך זה גם הנשמה תעבור דרך כמה ענינים עד שׁ"תבנה" ותכנס בגופו. ובמילא הרמו שבהחזרת הנשמה לתחית המתים – הוא רק סימן בעלמא.

ובאה תורת החסידות ומבארת, שגם בהחזרת הנשמה החידוש הוא לא רק בקישור הנשמה בהגוף, אלא גם בהגוף והנשמה עצמם (שלבן אמרו שבכל בוקר נעשה האדם בריה חדשה). כי בכל רגע

It can be seen from this exposition of the simple meaning of *Modeh Ani* that Chasidus does not *add* another *interpretation* to the one already given in the *peshat* of *Modeh Ani* (for according to Chasidus also, the plain meaning is the thanksgiving for “restoring my soul within me”). Rather, Chasidus sharply clarifies and illumines this very meaning by emphasizing *what is* the soul (and vitality) of a Jew, and *for what* he gives thanks. The same holds true for the interpretations of *remez*, *drush*, and *sod* of *Modeh Ani*; Chasidus strikingly clarifies and illumines these same interpretations [as can be demonstrated through the following analysis]:

On the level of *remez*, the allusion to the Resurrection of the Dead in the restoration of the soul every morning (without the elucidation of Chasidus) is, it would appear, very remote. For (not only is sleep merely “one-sixtieth” of death and not actually death itself, but) the entire act of renewal in restoring the soul after sleep is restricted to the *reconnection* of the soul with the body; whereas the renewal at the time of the Resurrection of the Dead will affect both body and soul *proper*. Prior to the Resurrection, the *luz* bone will be the only remnant left of the entire body, and from this fact it follows that the soul also will undergo a fundamental change (since the soul and body are—in general—related and co-incident to each other). At the time of the Resurrection, a complete body will be constructed from this bone, and in similar fashion, the soul will also pass through several stages until it, too, will be “built” and enter the body. And hence, the allusion to the Resurrection of the Dead in the morning restoration of the soul is but a faint representation.

Chasidus, however, proceeds to clarify and explain that even in the daily restoration of the soul, the renewal is not only a reconnection of the soul to the body but is also, in fact, a regeneration of the body and soul *themselves* (which is why it is said that every morning a person becomes a *new* being). This is because at

ורגע מתהווית כל הבריאה מחדש
ממש כמו במעשה בראשית. (אלא
שמכל מקום נרמזת תחית המתים
בהחיות הנשמה שבבוקר דוקא, כי
ביטוי והתגלות החידוש של הבריאה
שמתהווית תמיד מאז ליש - הוא
בכל בוקר דוקא).

ואמתית הרגש זה הוא מצד גילוי
היחידה דוקא: ד' הבחינות נפש-
רוח-נשמה-חיה, מכיון שהם עצמם
נמצאים ב"עולם" [נפש - בעשייה,
רוח - ביצירה, נשמה - בבריאה
וחיה - באצילות], הרי מה שנגרש
אצלם בפשימות הוא - מציאות
העולמות. והרגש שאין שום
מציאות לעולמות וכל מציאותם
מתחדשת תמיד מאז ואפס
המוחלט, הוא בדרך התחדשות
אצלם. ורק בחינת היחידה שלמעלה
מעולמות, נרגש אצלה בפשימות
שכל העולמות הם אין ואפס
המוחלט וכל מציאותם הוא חידוש
גמור שמתחדש תמיד בכל רגע ורגע.

every instant the entire creation is being brought into existence anew, literally, just as in the first six days of the original creation of the world. (However, the Resurrection of the Dead is still indicated specifically in the morning restoration of the soul because the precise expression and revelation of the continuous creation of the world *ex nihilo* [*yesh me'ayin*] is clearest in every morning.)

One truly recognizes and feels this [constant creation *ex nihilo*] only through the revelation of the *Yechidah*. Since the four levels of *NaRaNaCh* are themselves inherently bounded by their respective "worlds" (*Nefesh* in *Asiyah*; *Ruach* in *Yetzirah*; *Neshamah* in *Beriah*; and *Chaya* in *Atzilut*), their *spontaneous* apprehension is the indisputable existence of their worlds. The feeling that there is no independent existence to the worlds whatsoever, and that their entire being is constantly created anew from utter nothingness is, on these four planes, a novel concept. Solely on the level of *Yechidah*, which transcends all the worlds, is there an innate comprehension that all the worlds are absolute nothingness and that their entire existence is a completely new creation, which is continuously renewed at every moment.

יד

OBSERVANCE OF THE MITZVOT FOR THEIR OWN SAKE

החיות וההבהרה שחסידות
מכניסה בחלק הדרוש שב"מודה
אני" הוא:

האיסור לעכב פקדון בעד החובות
של המפקיד (כלי הביאור של
חסידות), אין לו הבנה לכאורה:
מכיון שהמפקיד חייב לו כמון, ואין
לו דרך להפרע ממנו, הרי משבאה
ליו הזדמנות לקבל את המגיע
לו - למה לא ינצל אותה? ומאי
שנא מחפץ הגזול ממנו, שבאם

The manner in which Chasidus vitalizes and illuminates the level of *drush* of *Modeh Ani* [homiletic interpretation] may be seen through the following discussion:

The prohibition against withholding an article with which one has been entrusted [*pikadon*] on account of the debts of the depositor [*mafkid*] (without the elucidation of Chasidus) is also, it would appear, not comprehensible. For since the depositor owes money to the one to whom he entrusted the article, and since this guardian [*shomer*] has no other means of collecting his debt, then when the opportunity arises for the guardian to obtain what is rightfully his, why should he not seize it? What differentiates this case from that of an object which has been stolen from the guardian? If a stolen

אינו יכול להוציא מהגנולן על ידי בית דין, מותר לו לומר לאחר שיקנה את החפץ מהגנולן בכדי להציל על ידו את הגנולה

ובאה תורת החסידות ומבארת, שכל המצוות, גם המצוות שיש עליהם מעם, עיקרם הוא – רצון העליון שלמעלה מהפעם (בי הרצון, גם כשהוא בא בטעם, נשאר הוא במהותו ובפשיטותו). שלכן גם המצוות ד"משפטים", צריך לקיימם מצד ציווי הבורא בדרך קבלת עול כמו המצוות ד"חוקים" (אלא שהמצוות שיש עליהם מעם, מכיון שרצון העליון שבהם נתלבש גם בטעם (שלכן נקראים הם בתורה בשם "משפטים"), צריך להיות קיימם גם מצד הפעם שקלי שבהם).

ומכיון שכל המצוות, ענינם הוא – רצון הקדוש ברוך הוא, שהוא יתברך ורצונו אחד, הרי בשם שבו יתברך אין שייך לומר שהוא בשביל איזו תכלית אחרת חס ושלום, כן גם מצותיו אינם בשביל איזו תכלית אחרת כי אם כל תכליתם הוא – הם עצמם. ובנוגע לענינינו – מצוות השבת פקדון: מטרת המצוה אינה (רק) בשביל טובת המפקיד (שיוחזר לו כמונו בשלימות), אלא ההשבה עצמה היא המטרה והתכלית.

ולכן, גם כשהמפקיד חייב לו כמונו ואינו מחזיר לו את חובו – אין מקום לומר שיעבב את פקדונו, כי מחוייב הוא במצוות ההשבה.

object cannot be recovered from the thief through the courts, the victim is allowed to tell another person to buy the object from the thief in order to regain it.

Chasidus explains that the fundamental principle of all the commandments, even those which have a discernible logic and intelligible reason, is the Supernal Will which transcends reason (for the Divine Will, even when it is embodied in reason, retains its own nature and abstractness). Therefore, even the rational commandments which are called *mishpatim* ["judgments" or "ordinances"] must be fulfilled primarily because they are the Will of the Creator, in the manner of *kabbalat ol* ["acceptance of the yoke"]; that is, in the same manner in which the commandments called *chukim* [the suprarational statutes] are fulfilled. (Nevertheless, it should be clear that those commandments which *do* contain a discernible reason, inasmuch as the Supernal Will within them has en clothed itself in reason—which is why they are called *in the Torah* by the name of *mishpatim*—must be fulfilled for the sake of their intellectual reason as well.)

Now since the essence of all the commandments is G-d's Will, and He and His Will are one, therefore, just as it is impossible to say that G-d exists for the sake of some other purpose, G-d forbid, similarly His commandments do not exist for the sake of any other purpose. Their sole end and purpose is—themselves. In reference to our subject, the commandment to return an article given for safekeeping: The goal of the commandment is not (only) for the benefit of the depositor (that his article should be freely and completely returned to him), but the act of restoration itself is the end and purpose.

Therefore, even though the depositor owes money to the guardian and does not repay him this debt, there are still no grounds for maintaining that the guardian should withhold the object with which he has been entrusted, because he is obligated in the *mitzvah* of restoration.

ואמיתית הרגש זה הוא מצד
 היחידה דוקא. כי נפש-רוח-נשמה-
 חיה, מכיון שהתקשרותם בהבורא
 הוא (כפי ו) מצד ציורם הם, גם
 תפיסתם ברצון העליון הוא כמו
 שהיא מלובש בציור. ורק היחידה
 שאין בה ציור ומבוקש לעצמה
 כלל, והתקשרותה לאלקות הוא
 מצד אלקות - הרגש בה אמיתת
 מהותו של רצון העליון כמו שהוא
 בפשיטותו, אשר תכליתו הוא
 הרצון עצמו.

The true feeling and genuine recognition of this [unembodied Will of G-d] comes solely through the *Yechidah*. For since the ties of the *NaRaNaCh* to their Creator are (relative to and) dependent upon *their* particular forms, their comprehension of the Supernal Will is also limited to the extent that it is embodied in some form. Only the *Yechidah*, which has no form or desires of its own whatsoever, and whose attachment to Divinity is from and for the sake of *Divinity* alone, comprehends within itself the true essence of the Supernal Will in its absolute simplicity—that its sole purpose is the Will itself.